

7. Església de la Mare de Déu del Rosari

L'ermita de la Mare de Déu del Rosari (1761-1774) es va construir per iniciativa de l'arquebisbe Mayoral a petició dels pescadors, que, per no tindre església pròpia, havien de desplaçar-se a la de Santa María del Grau. A partir de la construcció del primer dic del port, en 1792, va créixer la franja d'arena i l'església va passar d'estar construïda a peus de la mar, a quedar emplaçada en l'horta. En esta església es venera la imatge del Santíssim Crist dels Afligits, patró del Canyamelar.

En la seua part posterior s'albergava un xicotet cementeri per a la població. En la seua façana tenia dos grans anelles que servien per a amarrar les embarcacions.

L'Església del Rosari va ser edificada a partir de 1882 segons projecte de Joaquín M.ª Calvo Tomás sobre l'antiga ermita.

En 1907 l'arquitecte Vicente Ferrer Pérez va projectar la Capella de la Comunió que s'hi va va construir l'any següent. En 1919 l'arquitecte Víctor Gosálvez va demanar llicència per a construir-hi la sagristia.

Tot el conjunt va ser remodelat en 1942 per Carlos Soria i Mauro Lleó, els quals van reformar la façana i van ampliar la capacitat del temple mitjançant la construcció d'una girola, amb la substitució prèvia del mur testera del presbiteri per pilars i arcs.

D'influències d'estil herreria, té detalls d'un neoclassicisme incipient. L'interior té dos naus bessones cobertes per voltes de canó, amb un únic altar major. Hi destaca el fresc de José Ros Ferrandis sobre la volta de forn que cobreix la capella major i el presbiteri, pintat després de la restauració del temple en 1945.

L'església està catalogada com a Bé de Rellevància Local (Monument d'Interés Local).

Entre les dos portes d'accés al temple hi ha un panell ceràmic que representa la Mare de Déu del Rosari, realitzat entre 1790 i 1795. Està catalogat com a Bé de Rellevància Local (Espai Etnològic d'Interés Local).